

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 446/2019
25.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Ћурчин, адвокат из ..., против туженог Оператор дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ ДОО Београд из Београда, Огранак Електродистрибуција из Панчева, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3465/18 од 19.09.2018. године, на седници одржаној 25.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3465/18 од 19.09.2018. године, у преиначујућем делу.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3465/18 од 19.09.2018. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиле, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3465/18 од 19.09.2018. године у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиле.

Образложење

Основни суд у Панчеву, пресудом П 1679/17 од 28.02.2018. године, делимично је усвојио тужбени захтев тужиле, тако што је обавезао туженог да исплати тужилци износ од 124.293,16 динара, на име неоснованог обogaћења, са каматом по Закону о висини стопе затезне камате, од дана стицања 14.03.2013. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле од досуђеног износа од 124.293,16 динара до траженог износа од 551.978,60 динара, са каматом од 14.03.2013. године до исплате (став други изреке). Обавезао је тужену да накнади тужилци трошкове парничног поступка у укупном износу од 101.038,00

динара, са законском затезном каматом од дана извршности до дана исплате, у року од 15 дана под претњом принудног извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж 3465/18 од 19.09.2018. године, одбио је као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Панчеву П 1679/17 од 28.02.2018. године, у ставу другом изреке (став први изреке). Преиначио је пресуду Основног суда у Панчеву П 1679/17 од 28.02.2018. године, у ставу првом изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати износ од 124.293,16 динара на име неоснованог обогаћења, са каматом по Закону о висини стопе затезне камате од дана стицања 14.03.2013. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке). Преиначио је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, тако што је обавезао тужилу да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 12.286,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом извршења (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у преиначујућем делу на основу члана 403. став 2. тачка 2. у вези члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), и утврдио да ревизија тужиле у том делу није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Наводима ревизије у погледу учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, се не доводи у питање законитост и правилност побијане пресуде. У ревизији се указује и на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка, ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да иста није прописана, као разлог за изјављивање ревизије чланом 407. став 1. тачка 1.- 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је током 2008. године наследила кућу која се налази у ..., у Улици ... број .., у којој је бесправно становала ББ, против које је тужилца водила судски поступак, како би је иселила из куће, да би 24.07.2012. године ступила у њен посед. За време бесправног становања ББ у тужилциној кући, настали су дугови за испоручену електричну енергију. Тужилца се обратила туженом 06.04.2010. године и обавестила га да нема могућности да омогући читавање бројила, да је 26.08.2008. године оглашена за наследника и да кућу, без правног основа кориси ББ, да има сазнања да је иста вршила неке недозвољене радње са струјом и да би тужени то требао да провери путем полиције, с обзиром да она за то нема могућности, јер је очигледно да иста врши крађу струје. Захтевом за искључење струје тужилца се обратила туженом 11.02.2011. године, а после тога још у пар наврата посредством свог пуномоћника. Тужени је поступао по захтевима тужиле и у периоду од фебруара 2011. године до краја марта 2012. године вршио обуставу електричне енергије на

претплатничком броју тужиље. Поводом насталих дугова тужени је против тужиље, као власника непокретности и лица са којим је имао закључен уговор о продаји електричне енергије подносио суду предлоге за извршење, на основу којих је суд донео решење о извршењу, на која је тужила изјављивала приговоре. Тужила је кућу продала ВВ 01.10.2012. године. Према анексу уговора о купопродаји, обавеза купца је била да остави рок тужиљи, да регулише своје односе са туженим и изврши уплату неисплаћеног дуга за електричну енергију. Истог дана, по закључењу наведеног уговора и анекса, ВВ се обратила туженом са захтевом да јој се додели нови претплатнички број, као новом власнику непокретности и истовремено изјавила да не прихвата дуг старог власника, тужиље. Тужени је поступио по овом захтеву и 11.10.2012. године извршио одјаву ранијег претплатника, тужиље, и новом власнику куће, ВВ доделио нови претплатнички број. У периоду од 09.10.2012. године, тужила је почела да измирује дуг који је имала према туженом и исти је измирила 15.03.2013. године. Тужила је на име дуга у периоду од 09.10.2012. године до 15.03.2013. године платила укупно 555.615,64 динара. Висина дуга до подношења захтева за обуставу испоруке електричне енергије је 431.322,16 динара, а разлика између овог износа и уплаћеног износа је 124.293,16 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиље за исплату 124.293,16 динара, са законском затезном каматом од 14.03.2013. године до исплате.

Одредбом члана 27. став 3. Уредбе о условима испоруке електричне енергије („Службени гласник РС“, бр.107/05) је било прописано да, енергетски субјект за пренос, односно дистрибуцију електричне енергије дужан је да без одлагања обустави испоруку на захтев купца. Одредбом става 4. овог члана, да, ако се обустава врши на захтев купца из става 3. овог члана, обустава може трајати најкраће годину, а најдуже две године.

По оцени Врховног касационог суда, а када се има у виду утврђено чињенично стање, правилно је закључио другостепени суд да је тужила била у обавези да туженом исплати целокупан износ на име дуга за испоручену електричну енергију за период док је била власник куће и уговорна страна у уговору о продаји електричне енергије и да као уговорна страна одговора за све преузете обавезе утврђене уговором, па и за период када је од стране ББ неовлашћено коришћена електрична енергија, те да је стога основ стицања добити туженог постојао и није отпао нити из једног законског разлога прописаног чланом 211. ЗОО, а да је обавеза испуњења била праћена стварном вољом тужиље, као дужника, како у погледу основа, тако и висине, без постојања било какве заблуде. Осим тога, тужила је имала и могућност да одјави коришћење бројила. Стога је правилно одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован захтев тужиље, којим је тражила исплату 124.293,16 динара, са законском затезном каматом од 14.03.2013. године до исплате.

С обзиром да је одбијена, као неоснована ревизија тужиље, а наводи ревизије у преиначујућем делу нису од утицаја на другачију одлуку, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду у смислу члана 414. став 2. ЗПП, већ се тужила као ревидент упућује на образложење побијане пресуде.

Врховни касациони суд је у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиле, на основу члана 404. ЗПП, оценио да ревизија тужиле није изузетно дозвољена.

Из образложења побијане другостепене пресуде произлази, да на страни тужене не постоји пасивна легитимација у овој парници, јер се не ради о исплати недугованог, нити да су испуњени услови из члана 210. и 211. Закона о облигационим односима - ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр.29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Службени лист СРЈ“ бр.31/93), за исплату на основу стицања без основа и да тужилца своја потраживања може остварити подношењем тужбе против ББ, лица које је бесправно живело у кући, чији је власник била тужилца.

Сагласно напред наведеном, нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу члана 404. став 1. ЗПП, будући да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у делу којим је одбијена, као неоснована жалба тужиле у границама својих овлашћења на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужиле у том делу није дозвољена.

Тужба је поднета 20.08.2014. године.

У делу којим је одбијена жалба тужиле, одбијен је као неоснован захтев тужиле за исплату 431.322,16 динара (разлика између износа од 124.293,16 динара до траженог износа од 551.978,60 динара) .

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у висини новчаног потраживања, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиле за исплату 431.322,16 динара, као главног захтева, очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиле у том делу није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404, 413. и 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

